



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobce: **Greenpeace Česká republika, z.s.**, se sídlem Prvního pluku 143/12, Praha 8, IČ: 170 49 059, zastoupen Mgr. Pavlem Černohousem, advokátem, se sídlem Lublaňská 398/18, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 11. 11. 2021, č.j. MZP/2021/430/998, sp.zn. R/3958,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- [1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 11. 11. 2021, č.j. MZP/2021/430/998, sp.zn. R/3958 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí Ministerstva životního prostředí, samostatného oddělení tiskového a PR ze dne 9. 7. 2021, č.j. MZP/2021/130/599 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla ve výroku I. podle ustanovení § 15 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 11 odst. 1 písm. b) a e) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“), částečně odmítnuta žádost žalobce ze dne 16. 6. 2021 o poskytnutí informací vztahujících se k těžbě na dole Turów, resp. poskytnutí návrhu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. T., DiS.

mezivládní dohody odeslaného Polské republice dne 14. 6. 2021 a konkrétních podmínek této dohody, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

- [2] Žalobce v podané žalobě k aplikaci ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. namítal vadné právní posouzení, neboť návrh smlouvy, který byl odeslán druhé straně, je hotovou informací, a nemůže tedy být zároveň informací novou, nehotovou, sloužící k vydání nějakého následného „rozhodnutí“. Z toho, že ČR odeslala návrh druhé straně, tak je zřejmé, že tento návrh „dohotovila“. Dle žalobce není návrh ani „interním materiálem“, který nemá opustit ministerstvo jako povinný subjekt, ale jedná se o „hotovou“ informaci, kterou ministerstvo odeslalo třetímu subjektu.
- [3] Dále namítal, že ministr nereagoval na argumentaci uvedenou v rozkladu, ale pouze zopakoval argumentaci uvedenou v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, ačkoliv se jedná o příliš extenzivní výklad pojmu „příprava rozhodnutí“.
- [4] Žalobce dále nesouhlasil s aplikací důvodu omezení práva na informace podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. e) zákona č. 106/1999 Sb. (ohrožení výkonu zahraniční služby). Uvedl, že zasláním návrhu druhé straně vymezila ČR svou pozici a případné zveřejnění zaslání návrhu nemůže dle žalobce ohrozit vyjednávací pozici ČR, naopak tím spíše ukáže druhé straně, že je pro ni výhodné rychle přijmout zaslání návrh, protože by případně mohl být ambicióznější. V případě „tvrdého“ návrhu pak lze předpokládat zveřejnění druhou stranou za souběžné argumentace politickou nepřijatelností.
- [5] Žalobce rovněž na podporu své argumentace odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 2. 7. 2008, č.j. 1 As 44/2008-116 k výkladu pojmu „rozhodnutí“. Shrnuje, že podřazení návrhu dohody pod ustanovení § 11 odst. 1 písm. b), popř. pod ustanovení § 11 odst. 1 písm. e) zákona č. 106/1999 Sb. je vadným právním posouzením, tj. že aplikace těchto fakultativních důvodů pro odepření poskytnutí informace je nezákonná.
- [6] Pro případ, že by soud dospěl k závěru, že je namístě požadovanou informaci, tj. polské straně odeslaný návrh dohody, posoudit jako novou informaci sloužící jako podklad pro případ rozhodnutí, které však ještě nebylo vydáno, pak žalobce namítal, že bylo na místě, aby povinný subjekt provedl test proporcionality. K tomu žalobce odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 11. 2020, č.j. 9A 175/2017-58. Při provedení testu proporcionality pak dle žalobce odmítnutí poskytnutí informace neobstojí.
- [7] Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil. Zároveň žalobce v souladu s ustanovením § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. uplatnil incidenční nárok. V této souvislosti odkázal na rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 22. 10. 2014, č.j. 8 As 55/2012-62. Z toho důvodu žádal soud, aby žalovanému nařídil poskytnout žalobcem požadovanou informaci – návrh dohody zaslání polské straně.
- [8] Žalovaný v písemném vyjádření k podané žalobě navrhoval její zamítnutí. K námitkám ohledně aplikace ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. uvedl, že nikdy netvrdil, že návrh smlouvy odeslaný v červnu 2021 polské straně není „hotovou“ informací, ani že se jedná o interní materiál. Uvedl, že žalobce zaměňuje pojmy „nová informace“ a „nehotová informace“, které nejsou synonymy ani z čistě jazykového hlediska. Z pohledu zákona č. 106/1999 Sb. souvisí „novost“ informace s tím, že důvodem pořízení či získání informace je právě rozhodování povinného subjektu. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 29. 11. 2021, č.j. 17A 32/2020-31. Dodal, že je přesvědčen,

že návrh smlouvy zaslaný druhé smluvní straně je novou informací vzniklou při přípravě rozhodnutí o uzavření smlouvy. Jedná se o návrh smluvních podmínek jedné strany, které jsou výchozí pozicí pro další vyjednávání.

- [9] K námitce, že ministr v napadeném rozhodnutí pouze opakuje argumentaci uvedenou v prvostupňovém rozhodnutí, žalovaný uvedl, že ministr argumentaci k aplikaci ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. dále rozvedl, když reagoval na důvody rozkladu. K námitce, že se jedná o příliš extenzivní výklad pojmu „příprava rozhodnutí“, žalovaný odkázal na odbornou literaturu a judikaturu správních soudů. Doplnil, že k uzavření mezivládní dohody vede proces vyjednávání, jenž je zahájen návrhem zaslaným jednou stranou straně druhé. Na základě průběhu vyjednávání pak z logiky věci musí být učiněno rozhodnutí, ať již vyjádřené podpisem smlouvy, nebo rozhodnutím o tom, že smlouva uzavřena nebude.
- [10] K námitkám týkajícím se aplikace ustanovení § 11 odst. 1 písm. e) zákona č. 106/1999 Sb. žalovaný odkázal na důvodovou zprávu k tomuto ustanovení s tím, že představa žalobce o procesu vyjednávání mezinárodní dohody je zjednodušená, neboť se jedná o komplexní proces, který má svá (mnohdy nepsaná) pravidla. Uvedl, že zveřejnění zaslání návrhu by ohrozilo důvěryhodnost ČR jako partnera pro vyjednávání a přímo by ohrozilo celý proces vyjednávání. Sjednání dohody bylo přitom v projednávané věci považováno za nejrychlejší a nejspolehlivější cestu k ochraně zájmů ČR a jejích občanů.
- [11] K odkazu žalobce na rozsudek NSS č.j. 1 As 44/2008-116 žalovaný uvedl, že otázku výkladu pojmu rozhodnutí žalobce v nyní projednávané věci nastolil poprvé až v žalobě, a proto ji tedy ministr životního prostředí blíže nerozváděl v napadeném rozhodnutí. Zde pouze výslovně uvedl, že v posuzované věci je takovým rozhodnutím uzavření dohody (popř. rozhodnutí o ukončení vyjednávání bez uzavření dohody). Žalovaný dále připustil určitou strohost odůvodnění ve vztahu k ustanovení § 11 odst. 1 písm. e) zákona č. 106/1999 Sb., kterou však označil za legitimní za stavu, kdy příslušný rozkladový důvod postrádal argumentační hodnotu.
- [12] Žalovaný dále k otázce užití obou citovaných zákonných důvodů pro odmítnutí žádosti o informace uvedl, že si je vědom fakultativního charakteru těchto důvodů, nicméně v rozhodnutí byly popsány úvahy, které jej vedly k závěru, že veřejný zájem na „utajení“ požadované informace brání jejímu zpřístupnění. K námitce ohledně neprovedení testu proporcionality uvedl, že dostal požadavku městského soudu uvedenému v žalobcem odkazovaném rozsudku č.j. 9A 175/2017-58, když zdůraznil důležitost zajistit nerušený průběh vyjednávání mezivládní dohody k těžební činnosti v dole Turów a poměřil ji s významem práva na informace s přihlédnutím k tomu, že veřejnost byla o procesu vyjednávání průběžně informována jak žalovaným (zveřejněny byly základní parametry návrhu), tak Krajským úřadem Libereckého kraje. Dále uvedl, že přestože ve svém rozhodnutí test proporcionality výslovně nezmiňl, tak je zřejmé, že provedení tohoto testu se prolíná s posouzením fakultativního důvodu omezení přístupu k informacím. K tomu žalovaný poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 11. 2021, č.j. 17A 32/2020-31.
- [13] K žalobcem vznesenému incidenčnímu nároku dle ustanovení § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. žalovaný uvedl, že žádost žalobce byla v části vztahující se k poskytnutí návrhu mezivládní dohody odmítnuta ze dvou důvodů. Oba důvody byly v době vydání rozhodnutí naplněny. Doplnil, že v současné době je již veřejně známo, že v době podání žaloby došlo

dne 3. 2. 2022 k podpisu Dohody mezi vládou České republiky a vládou Polské republiky o spolupráci k řešení vlivů těžební činnosti v povrchovém hnědouhelném dole Turów v Polské republice na území České republiky. Dohoda byla zveřejněna ve Sbírce mezinárodních smluv dne 10. 2. 2022 pod č. 1/2022 Sb.m.s. Uzavřel, že přestože by tedy již nyní nemohl aplikovat v případě podání obdobné žádosti žalobce důvod omezení práva na informace podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., tak totéž nelze konstatovat ohledně aplikace důvodu dle písm. e) téhož ustanovení.

- [14] Žalobce podal k vyjádření žalovaného repliku, ve které uvedl, že zveřejnění původního návrhu smlouvy, která již byla uzavřena, neohrožuje výkon zahraniční služby, neboť vyjednávání již proběhlo, a proto nemůže být ohroženo. Uvedl, že aplikaci ustanovení § 11 odst. 1 písm. e) zákona č. 106/1999 Sb. by bylo možné akceptovat jen pro případ budoucího jednání; v případě, že vyjednávání proběhlo v minulosti, dohoda o těžbě v dole Turów již byla uzavřena a byla již publikována ve Sbírce mezinárodních smluv, tak tento argument přestává platit. Dále namítal, že žalovaný neuvedl žádný doklad o „významném nebo přímém ohrožení výkonu zahraniční služby při ochraně zájmů České republiky a jejich občanů v zahraničí“, neboť jedinou jeho argumentací je, že tento důvod „trvá“. Doplnil, že mu není zřejmé, jak by zveřejněním návrhu smlouvy mohlo dojít k ohrožení občanů ČR v zahraničí, stejně tak, jak by tím mohla být ohrožena ochrana zájmů ČR.
- [15] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [16] Žalobce podal dne 16. 6. 2021 žádost o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., v níž žádal o:
1. zveřejnění návrh smlouvy a podmínek, které si česká strana pro smlouvu klade.
 2. zveřejnění závěrečné zprávy o vlivu dolu Turów a dat z měření vodních hladin v okolí Turówa.
 3. informaci o tom, zda česká vláda přizve Evropskou komisi k přípravě smlouvy s Polskem.
- [17] Přípisem ze dne 9. 7. 2021, č.j. MZP/2021/130/511, zaslal žalovaný žalobci informaci k účasti Evropské komise na jednání o mezivládní dohodě (bod 3 žádosti) a dále data z měření vodních hladin v okolí Turówa (část bodu 2 žádosti), která měl k dispozici.
- [18] Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 9. 7. 2021, č.j. MZP/2021/130/599, byla ve výroku I. žádost žalobce podle ustanovení § 15 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 11 odst. 1 písm. b) a e) zákona č. 106/1999 Sb. v části, pokud jde o poskytnutí návrhu mezivládní dohody odeslaného Polské republice dne 14. 6. 2021 a konkrétních podmínek této dohody (bod 1 žádosti), odmítnuta; a ve výroku II. byla žádost žalobce podle ustanovení § 15 odst. 1 téhož zákona v části, pokud jde o poskytnutí závěrečné zprávy České geologické služby o vlivu dolu Turów na podzemní vody v ČR (část bodu 2 žádosti), odmítnuta pro neexistenci informace.
- [19] V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný k závěrečné zprávě o vlivu dolu Turów na podzemní vody v ČR uvedl, že tato zatím ve finální podobě neexistuje. Neexistence informace je tak dle ustálené soudní judikatury faktickým důvodem pro odmítnutí žádosti.
- [20] Dále uvedl, že účelem mezivládní dohody je sjednání podmínek, za nichž by ČR přistoupila ke stažení žaloby na Polsko, kterou podala k Soudnímu dvoru EU dne 26. 2. 2021 pro nesplnění povinnosti na základě čl. 259 Smlouvy o fungování EU (věc vedena pod sp.zn. C-121/21). Uvedl, že předmětem návrhu mezivládní dohody zaslání Polské republice jsou

písemné a současně finanční záruky, že Polsko bude minimalizovat a kompenzovat dopady těžby na ČR. Kromě ovzduší a hluku se jedná především o stav podzemních vod, na které těžba v Turóvu dlouhodobě negativně dopadá. Uvedl, že dohoda má dále upravovat uhrazení výdajů na vybudování nových a posílení stávajících zdrojů pitné vody na české straně hranice, přezkum dosavadních povolovacích procesů v souladu s evropským právem nebo poskytnutí veškerých dostupných informací o dopadech těžby, což je i podstatou žaloby proti Polsku. Smlouva by pak měla obsahovat jasné lhůty pro splnění konkrétních povinností, včetně sankcí za jejich nesplnění. Případné spory vyplývající z této smlouvy by měl řešit SDEU, který je zárukou vymahatelnosti smluvních povinností.

[21] Dále je v rozhodnutí uvedeno, že návrh mezivládní dohody byl Polské republice odeslán dne 14. 6. 2021, s tím, že se jedná o první krok náročného a dosud neukončeného procesu vyjednávání. Výsledkem tohoto jednání může být uzavření dohody, jež však bude mít logicky odlišnou podobu od odeslaného návrhu, popř. může být výsledkem i ukončení jednání bez uzavření dohody. Dále uvedl, že ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. je rozhodnutím povinného subjektu třeba rozumět jakékoliv řešení určité záležitosti povinným subjektem – v daném případě je takovým finálním rozhodnutím uzavření mezivládní dohody. Návrh dohody odeslaný dne 14. 6. 2021 Polsku (včetně konkrétních podmínek) je tedy novou informací, která vznikla při přípravě uzavření dohody.

[22] V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je dále uvedeno, že existuje i další důvod pro omezení práva na informace, a to dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. e) zákona č. 106/1999 Sb. Žalovaný k výkladu pojmu „výkon zahraniční služby“ odkázal na ustanovení § 11 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2017 Sb., o zahraniční službě a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zahraniční službě“). Zasláný návrh mezivládní dohody je součástí procesu sjednávání mezinárodní smlouvy, a tedy výkonem zahraniční služby. Dle žalovaného není pochyb, že jakékoliv mezivládní vyjednávání, a obzvláště v tak diskutovaném a závažném případě, je velmi křehkým a obtížným procesem, jehož narušení třetími stranami by mohlo ohrozit pozice účastníků dohody, popř. dohodu samotnou. Uvedl, že poskytnutí předmětného návrhu by významně a přímo ohrozilo sjednání této dohody, tj. výkon zahraniční služby. Sjednání dohody lze přitom považovat za nejrychlejší a nejspolehlivější cestu k ochraně zájmů ČR a jejích občanů.

[23] Dále žalovaný v odůvodnění uvedl, že si je vědom toho, že oba důvody omezení práva na informace jsou zákonem formulovány jako fakultativní, proto bylo důsledně zvažováno, zda veřejný zájem na „utajení“ informace brání jejímu zpřístupnění. Uvedl, že na svých internetových stránkách zveřejnil základní parametry svého návrhu, přičemž pravidelně informuje o vývoji celé věci. Obdobně tak činí i Liberecký kraj. Uzavřel, že má za to, že veřejný zájem na nerušeném vyjednávání a úspěšném uzavření mezivládní dohody brání zveřejnění návrhu dohody zasláného Polské republice.

[24] Žalobce podal dne 26. 7. 2021 proti tomuto rozhodnutí rozklad.

[25] Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 11. 11. 2021, č.j. MZP/2021/430/998, sp.zn. R/3958, byl rozklad žalobce zamítnut a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.

[26] V odůvodnění tohoto rozhodnutí ministr dospěl k závěru, že požadované informace nebyly žalobci poskytnuty v souladu se zákonem č. 106/1999 Sb., a proto odkázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. K námitce žalobce ohledně nesprávné aplikace ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. ministr uvedl, že relevantní je jednak to, že jde o

novou informací, která vznikla při přípravě rozhodnutí povinného subjektu, a dále skutečnost, že dosud nebylo v dané záležitosti rozhodnuto. To znamená, že informace byla již vytvořena, nicméně stalo se tak v rámci a pro účely přípravy rozhodnutí ministerstva, přičemž zákon umožňuje utajení informace do doby provedení takového rozhodnutí. Uvedl, že rozhodnutím povinného subjektu je třeba rozumět jakékoli řešení určité záležitosti povinným subjektem – v posuzované věci je takovým řešením uzavření mezistátní dohody, popř. ukončení jednání o uzavření mezistátní dohody. K námitce ohledně nesprávné aplikace ustanovení § 11 odst. 1 písm. e) zákona č. 106/1999 Sb. uvedl, že zpřístupnění návrhu mezistátní dohody zaslaného polské straně je způsobitelné významně a přímo ohrozit sjednání této dohody, tj. výkon zahraniční služby.

- [27] Podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.
- [28] Účastníci řízení se ve stanovené lhůtě nevyjádřili. Soud tedy postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. a rozhodl o věci samé bez jednání.
- [29] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadená rozhodnutí, včetně řízení, která jejich vydání předcházela. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
- [30] Zdejší soud považuje za vhodné v úvodu odkázat na ustálenou judikaturu soudů rozhodujících ve správním soudnictví i Ústavního soudu, týkající se práva na informace a podmínek omezení tohoto práva (např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 2. 2007, sp.zn. 10 Ca 144/2006, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č.j. 1 As 97/2009-119, náleží Ústavního soudu ze dne 30. 3. 2010, sp.zn. Pl.ÚS 2/10). Právo na informace patří mezi základní politická práva (čl. 17 odst. 1 až 5 Listiny základních práv a svobod). Právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Státní orgány a orgány územní samosprávy jsou povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon. Jde tak o jeden z případů výhrady zákona ve smyslu čl. 4 odst. 2 Listiny, podle něhož mohou být meze základních práv a svobod upraveny pouze zákonem a navíc jen za podmínek stanovených samotnou Listinou (omezení tohoto práva proto nemůže být provedeno podzákonným právním předpisem).
- [31] Jako výkladové pravidlo pro zákonem stanovená omezení základních práv a svobod platí podle čl. 4 odst. 4 Listiny, že při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu a taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena. Ústavní soud v této souvislosti mnohokrát judikoval, že rozsah omezení základních práv a svobod je třeba z těchto důvodů vykládat restriktivně.
- [32] Rovněž tak jako Ústavní soud i Evropský soud pro lidská práva v případě tvrzeného zásahu státu do základních lidských práv a svobod vychází ze základních premis, a to, zda zásah do takového práva byl učiněn na základě zákona, zda šlo o zásah nezbytný v demokratické společnosti a zda byl zásah přiměřený vzhledem k chráněným právům a svobodám druhých. Na omezení stanovená zákonem (vnitřní úpravou státu) stran výkonu práva na informace

je nutno nahlížet a jejich výklad učinit nejen ústavně konformním způsobem, ale při respektování závazků, k nimž stát přistoupil.

- [33] Právo na svobodu projevu zahrnuje i právo na informace dle čl. 10 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (vyhlášené pod č. 209/1992 Sb., dále též „Úmluva“). Podle čl. 10 odst. 2 Úmluvy výkon těchto svobod, protože zahrnuje i povinnosti i odpovědnost, může podléhat takovým formalitám, podmínkám, omezením nebo sankcím, které stanoví zákon a které jsou *nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, územní celistvosti nebo veřejné bezpečnosti, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky, ochrany pověsti nebo práv jiných, zabránění úniku důvěrných informací nebo zachování autority a nestrannosti soudní moci*. Nutnost restriktivního výkladu zákonných omezení práva na svobodu projevu včetně práva na informace nesporně vyplývá i z rozsudků Evropského soudu pro lidská práva. Podle něho: svoboda projevu, v podobě, v jaké ji zakotvuje čl. 10, podléhá výjimkám, které ovšem musí být úzce interpretovány, přičemž nezbytnost každého omezení musí být přesvědčivě prokázána. Ověření „nezbytnosti v demokratické společnosti“ pro Evropský soud pro lidská práva znamená zabývat se otázkou, zda inkriminované „zasahování“ odpovídalo na „naléhavou společenskou potřebu“, zda bylo přiměřené sledovanému legitimnímu cíli a zda jsou důvody, na něž se odvolaly vnitrostátní orgány pro jeho ospravedlnění, „relevantní a dostatečné“ (např. Nilsen a Johnsen proti Norsku, 1999, Lehideux a Isorni proti Francii, 1998, Feldek proti Slovensku, 2001, Jerusalem proti Rakousku, 2001, a další). Úmluva v čl. 17 rovněž stanoví zákaz zneužití práv v Úmluvě uvedených a na druhou stranu i zákaz zneužití omezení těchto práv (čl. 18).
- [34] Jak vyplývá z uvedených ustanovení, zejména čl. 17 odst. 4 listiny a čl. 10 odst. 2 Úmluvy, nikoli každé omezení práva jednotlivce je protiústavní, může zde být naléhavá společenská potřeba, resp. „nezbytnost“ právo jednotlivce omezit. Omezení práva na informace dané zákonem v konkrétním případě je tak nutno podrobit testu nezbytnosti tohoto omezení v zájmu respektování ochrany práv a svobod druhých, bezpečnosti státu, veřejné bezpečnosti, tzn. jiných vytčených hodnot.
- [35] Neposkytnutí požadovaných informací – tj. návrhu mezivládní dohody odeslaného Polské republice dne 14. 6. 2021 a konkrétních podmínek této dohody – bylo v daném případě odůvodněno odkazem na ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) a e) zákona č. 106/1999 Sb.
- [36] Podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb.: *„Povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud jde o novou informaci, která vznikla při přípravě rozhodnutí povinného subjektu, pokud zákon nestanoví jinak; to platí jen do doby, kdy se příprava ukončí rozhodnutím.“*
- [37] Ve své dosavadní judikatuře se k interpretaci ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku ze dne 2. 7. 2008, č.j. 1 As 44/2008-116, na který odkazovali oba účastníci řízení, že *„ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) informačního zákona rozhodně nelze považovat za natolik jednoznačně formulované, že by jeho pouhé slovní vyjádření vystihovalo smysl a účel v něm upraveného omezení práva na přístup k informacím a hranice jeho aplikace. Samotný pojem „rozhodnutí“ je jinými právními předpisy, jež se vztahují k činnosti orgánů veřejné správy, používán právě v tom smyslu, že jde o výsledek formálně upraveného postupu - správního řízení. (...) Nejvyšší správní soud musí v této souvislosti dát v obecné rovině stěžovateli za pravdu, že oproti případům, kdy je dána povinnost požadovanou informací odeprít a kdy je tedy na místě zkoumat „pouze“ naplnění podmínek příslušného ustanovení zákona (např. zda se jedná o obchodní tajemství či nikoli), musí povinný subjekt v*

případech fakultativního odepření zdůvodnit, proč takový postup zvolil a musí tak učinit právě s ohledem na již výše citovaná ustanovení Listiny základních práv a svobod, protože právě ona stanoví meze uvážení povinného subjektu při aplikaci předmětného ustanovení informačního zákona.“

[38] V rozsudku ze dne 28. 8. 2018, č.j. 8 As 18/2018-58, na který naopak odkazoval žalobce, Nejvyšší správní soud vyslovil následující právní větu: „*Při posouzení splnění podmínek dle § 11 odst. 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím, je nutné zvažovat, zda je požadovaná informace tzv. novou informací, zda vznikla při přípravě rozhodnutí povinného subjektu, dále je nutné zohlednit význam slova rozhodnutí, v jakém okamžiku došlo k ukončení přípravy rozhodnutí a v neposlední řadě je pak nutné zohlednit, zda neexistuje speciální zákonná úprava, která by stanovila jiné podmínky.*“

[39] Tímto rozsudkem byl potvrzen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 12. 2017, č.j. 3A 64/2015-44, ve kterém zdejší soud uvedl, že „*pojem rozhodnutí je třeba vykládat extenzivně a nechápat jej pouze ve formálním smyslu, např. jako správní rozhodnutí podle správního řádu (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 11. 2013, čj. 11 A 149/2012-63, č. 3023/2014 Sb. NSS). Za rozhodnutí pro účely aplikace § 11 odst. 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím tak lze považovat prakticky jakékoli rozhodnutí, nikoli jen rozhodnutí učiněné např. podle správního řádu, resp. rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. Je nutné zdůraznit, že § 11 odst. 1 upravuje fakultativní důvody pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informace, odepření tzv. podkladové informace je tedy možnost, nikoli povinnost povinného subjektu. Zároveň se řídí rozhodovací praxe pravidlem, že se poskytují zásadně veškeré požadované informace, ledaže existují zákonné důvody, které nad právem na informace převáží, a to s ohledem na článek 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, který ukládá státním orgánům a orgánům územní samosprávy povinnost poskytovat přiměřeným způsobem informace o své činnosti za podmínek, které stanoví k provedení tohoto ústavního imperativu zákon. Při vědomí právě uvedeného městský soud dochází k závěru, že otázku, zda je vhodné zpřístupnit určitou informaci, která byla vytvořena nebo získána v průběhu rozhodování povinného subjektu, je třeba řešit zejména posuzováním legitimitnosti důvodu užití správního uvážení v každém jednotlivém případě po poměření práva na informaci s argumenty, které poskytnutí informace vylučují, tedy po provedení testu proporcionality takových práv. Naproti tomu paušálně uplatňovaný restriktivní výklad pojmu rozhodnutí by v mnoha případech mohl vést k znemožnění řádného rozhodování povinných subjektů.*“

[40] Z citovaného rozsudku zdejšího soudu ze dne 19. 11. 2013, č.j. 11A 149/2012-63, pak dále vyplývá, že „*možnost omezit poskytnutí informace dle § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, je nutno vztáhnout pouze na zcela určitou konkrétní dobu formulovanou jako dobu přípravy rozhodnutí. V okamžiku, kdy je rozhodnutí již učiněno, lze mít za to, že příprava již byla ukončena a důvod odepření poskytnutí informace již nelze aplikovat.*“

[41] Soud dospěl k závěru, že pojem „rozhodnutí povinného subjektu“ ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. je třeba vykládat extenzivně, a to je jakékoliv řešení otázky, k níž se podkladová informace vztahuje nebo může vztahovat. Za „rozhodnutí“ podle odkazovaného ustanovení tak lze prakticky považovat jakékoliv rozhodnutí – vždy se však musí jednat o takové rozhodnutí, které je výsledkem určitého jednání a zejména finální řešení určité konkrétní záležitosti a které je nutno učinit v určitém časovém horizontu. Nová informace pak pro toto rozhodnutí představuje podklad, který např. shrnuje možné alternativy, hodnotí jejich výhody a nevýhody a navrhuje konkrétní

postup ve věci. Nová informace se pak stává a je základem a východiskem rozhodnutí povinného subjektu. Poskytnutí této informace lze dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. odmítnout pouze do doby vydání rozhodnutí, tj. do okamžiku učinění rozhodnutí ve věci. Od okamžiku učinění rozhodnutí ve věci se nová informace stává veřejně přístupnou a neexistuje-li jiný důvod pro její neposkytnutí, musí být povinným subjektem poskytnuta.

[42] V daném případě se žalobce domáhal poskytnutí návrhu mezivládní dohody odeslaného Polské republice dne 14. 6. 2021 (resp. poskytnutí konkrétních podmínek této dohody). Dle názoru soudu je zcela zjevné, že se jedná o „hotovou“ informaci, nicméně pro aplikaci ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. není rozhodné, zda informace je „hotová“ či nikoliv, ale zda se jedná o „novou“ informaci. Ostatně žalovaný nikdy netvrdil, že předmětný návrh mezivládní dohody je „nehotovou“ informací, ani že se jedná o interní materiál povinného subjektu. Dle názoru soudu pojmy „novost“ a „nehotovost“ nelze s ohledem na dikci ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. považovat za synonyma, jak činil žalobce. V daném případě je rovněž zjevné, že Česká republika předmětný návrh mezivládní dohody „dohotovila“, nicméně podstatnou okolností je to, že tento návrh je novou informací sloužící k budoucímu rozhodnutí povinného subjektu, resp. v daném případě Vlády ČR.

[43] S ohledem na to, že podmínky pro aplikaci ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. je nutno vykládat širěji, tak lze aprobovat závěr povinného subjektu, že se v daném případě jedná o novou informaci, která je prvním krokem v procesu vyjednávání o mezivládní dohodě. Předně je nezbytné zohlednit, že předmětný návrh je určen Polské republice, potažmo Vládě ČR jako podklad pro jejich vzájemné jednání o předmětné mezivládní dohodě. Ukončení rozhodování je tak nutno vázat na rozhodnutí o uzavření či neuzavření dané dohody, a nikoliv pouze na odeslání předmětného návrhu Polské republice ze strany žalovaného. Z pouhého odeslání návrhu totiž nelze usuzovat na to, zda a případně jaké rozhodnutí bude při mezivládním jednání přijato, tj. jestli bude nakonec přijato řešení věci podle předmětného návrhu nebo bude zvolen jiný postup ve věci (zda budou dohodnuty jiné smluvní podmínky). Výklad, podle kterého by došlo k ukončení procesu rozhodování odesláním předmětného návrhu Polské republice jako druhé smluvní straně mezivládní dohody, by dle soudu popíral smysl ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., neboť uveřejněním předmětného návrhu před ukončením vyjednávání by mohlo dojít k narušení nebo podstatnému ztížení tohoto velice náročného procesu.

[44] Za „rozhodnutí“ ve smyslu uvedeného ustanovení zákona č. 106/1999 Sb. tak lze dle soudu považovat až ukončení tohoto vyjednávání, ať už v podobě skutečného uzavření mezivládní dohody (tak, jak se stalo v nyní projednávaném případě), či v podobě ukončení jednání bez uzavření dohody. Jinými slovy za konečné řešení konkrétní záležitosti, pro niž je předmětná požadovaná informace informací podkladovou, lze v daném případě považovat až uzavření mezivládní dohody, příp. ukončení vyjednávání o této dohodě. Soud tak dospěl k závěru, že návrh dohody odeslaný dne 14. 6. 2021 Polsku (včetně konkrétních podmínek této dohody) je novou informací, která vznikla při přípravě uzavření této mezivládní dohody, a proto na něj lze aplikovat výluky z práva na informace v podobě ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb.

[45] Podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. e) zákona č. 106/1999 Sb.: *„Povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud její poskytnutí významně nebo přímo ohrožuje výkon zahraniční služby při ochraně zájmů České republiky a jejích občanů v zahraničí.“*

- [46] Důvodová zpráva k zákonu č. 111/2019 Sb., kterým byl novelizován mimo jiné i zákon č. 106/1999 Sb., k předmětnému ustanovení uvedla: „*Navrhovaná úprava má přispět k řádnému plnění kompetencí Ministerstva zahraničních věcí stanovených zákonem č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ve znění pozdějších předpisů, které mimo jiné zahrnují i zajišťování ochrany zájmů České republiky a jejích občanů v zahraničí, typicky v rámci mezinárodních jednání. Ochrana zájmů České republiky v zahraničí je upravena v zákoně č. 150/2017 Sb., o zahraniční službě, zejména v § 2 písm. a), § 5 písm. b) nebo § 11 odst. 1 písm. i). Výjimka ve spojení s § 2 písm. a) zákona o zahraniční službě (definujícím zahraniční službu jako činnost zaměřenou na navazování, udržování a rozvíjení vztahů s cizími státy a ostatními subjekty mezinárodního práva, jakož i ochrana zájmů ČR a jejích občanů v zahraničí, vykonávaná v Ministerstvu zahraničních věcí) směřuje na ochranu informací, jejichž poskytování, potažmo zveřejnění, by vedlo k maření efektivity (i důvěryhodnosti) výkonu zahraniční služby ze strany České republiky v mezinárodním kontextu.*
- [47] *Návrh samotný je reakcí na požadavky na poskytnutí informací, které je obtížné podřadit pod některou z výjimek pro poskytování informací, avšak jejichž poskytnutí by mělo značně negativní dopady právě na efektivitu prosazování zájmů České republiky v zahraničí v rámci diplomatického vyjednávání, sjednávání smluv, dohod, hlasování, včetně hlasování tajného, přípravy na taková hlasování a jednání samotného, nebo pokud se např. jedná o osudu občanů, kteří se ocitli v zahraničí v nepříznivé situaci. Těmito informacemi mohou být např. instrukce pro tajné hlasování v mezinárodních organizacích, dokumenty od jiných států či mezinárodních organizací nebo podklady k jednání o občanech zadržovaných v zahraničí, které stricto sensu nelze považovat za utajované informace, avšak jejichž citlivost je značná a je jen obtížné představitelné, že by důvěrné informace či např. instrukce pro tajná hlasování byly poskytovány a návazně zveřejňovány. Podobná praxe není obvyklá ani v jiných státech, ostatně i přístup institucí Evropské unie je velmi restriktivní a vyžadující zachování důvěrnosti. Proto jsou před zveřejněním, resp. poskytnutím, chráněny informace, kde by ohrožení jejich důvěrnosti mělo za následek narušení ochrany zájmů České republiky v zahraničí nebo efektivity poskytování ochrany a pomoci českým občanům v zahraničí, resp. obecně výkonu zahraniční služby dle příslušného zákona za výše uvedených okolností.“*
- [48] Podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. e) zákona o zahraniční službě: „*Výkonem služby v ústředí se rozumí zejména koordinace a zabezpečení přípravy, sjednávání a vnitrostátního projednávání mezinárodních smluv, jakož i jejich vyhlášení a sledování jejich dodržování a provádění.*“
- [49] Z výše uvedeného vyplývá, že účelem předmětné právní úpravy je mimo jiné chránit důvěrnost informací v rámci výkonu zahraniční služby, pod něž nepochybně patří i sjednávání mezinárodních (mezivládních) dohod. Jakkoliv je „*zahraniční služba*“ ze své definice v ustanovení § 2 písm. a) zákona o zahraniční službě spojena s působností Ministerstva zahraničních věcí, tak soud nedospěl k závěru, že by v daném případě, kdy se jednalo o všeobecně známý a diskutovaný případ těžby v dole Turów, žalovaný pochybil, pokud sám o sobě posoudil, zda poskytnutím předmětné informace bude významně nebo přímo ohrožen výkon zahraniční služby dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. e) zákona č. 106/1999 Sb., aniž by před svým rozhodnutím tuto otázku konzultoval s Ministerstvem zahraničních věcí. Lze tak dospět k závěru, že v dané věci zveřejnění odeslaného návrhu mezivládní dohody by mohlo ohrozit důvěryhodnost ČR jako partnera pro vyjednávání, potažmo by tím mohl být ohrožen celý vyjednávací proces.
- [50] Zdejší soud dále zdůrazňuje, že jakkoliv by se mohl zdát výše předestřený výklad ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) a e) zákona č. 106/1999 Sb. jako extenzivní, ve skutečnosti je aplikace

těchto ustanovení omezena požadavkem provést test proporcionality. Právě ten zajišťuje restriktivní aplikaci daného důvodu pro omezení práva na informace. Z ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) a e) zákona č. 106/1999 Sb., konkrétně z formulace, podle které „*povinný subjekt může omezit poskytnutí informace*“, zároveň vyplývá, že samotné naplnění podmínek ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) či e) zákona č. 106/1999 Sb. pro odmítnutí informací nepostačuje. K tomu, aby mohlo dojít k odmítnutí informací, musí existovat legitimní důvod, tzn. odepření požadovaných informací musí být v daném případě skutečně nezbytné. Závěr povinného subjektu o nezbytnosti odmítnutí požadovaných informací v daném případě musí být v rozhodnutí povinného subjektu odpovídajícím způsobem odůvodněn.

[51] Z hlediska soudního přezkumu rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí poskytnutí informací je pak zásadní i povinnost povinného subjektu šetřit veřejné subjektivní právo žadatele na informace zakotvené v čl. 17 odst. 4 Listiny. Povinný subjekt je tak povinen zhodnotit nejen, zda je zde legitimní důvod pro odmítnutí poskytnutí informací podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) či e) zákona č. 106/1999 Sb., ale rovněž i zda je tento důvod natolik významný, že ospravedlňuje omezení práva na informace, tedy že nad ním převáží. Povinný subjekt je tak povinen provést test proporcionality. Rovněž provedení testu proporcionality musí být z rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace alespoň implicitně zřejmé.

[52] Uvedené závěry soud učinil na základě ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (viz. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2011, č.j. 1 As 105/2010-73, ze dne 15. 10. 2013, č.j. 1 As 70/2013-58, ze dne 24. 4. 2015, č. j. 8 As 108/2014-54, a ze dne 28. 6. 2023, č.j. 4 As 111/2023-32).

[53] V daném případě je třeba vycházet z toho, že právo na informace je ústavně zaručeným politickým právem (čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod), přičemž jakékoli jeho omezení je možné „*pouze v případech, kdy má takový postup zákonný podklad a je v demokratické společnosti nezbytný k ochraně jiných konkurujících práv či hodnot (například veřejný zájem, veřejná bezpečnost, práva a svobody jiných apod.). Onu nezbytnost omezení však nelze a priori presumovat pouze ze znění zákona, který je formální podmínkou omezení práva na informace. Naopak, vždy je nutno nejprve identifikovat konkurující veřejný zájem či jiné ústavně zaručené právo, které by mělo být onou zákonnou výlukou chráněno, a vzájemně je poměřovat, například provedením testu proporcionality (dříve více užívaného testu veřejného zájmu).*“ (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 1. 2023, sp.zn. Pl.ÚS 25/21, bod 42).

[54] Test proporcionality se skládá ze tří částí. Posouzení vhodnosti (zda opatření sleduje legitimní cíl), potřebnosti (zda neexistuje mírnější prostředek k dosažení tohoto cíle) a přiměřenosti v užším slova smyslu (zde se porovnávají jednotlivé konkurující si zájmy či práva).

[55] K prvnímu kritériu *vhodnosti* soud uvádí, že toto se odvíjí od toho, zda omezení žalobcova práva na informace sleduje legitimní cíl. Z celkového vyznění odůvodnění obou správních rozhodnutí je zřejmé, že poskytnutí předmětného návrhu mezivládní dohody by mohlo ohrozit cíl, pro který byl tento návrh zpracován, tj. především uzavření mezivládní dohody s Polskou republikou ohledně těžby v dolu Turów, resp. by jím mohlo být ohrožen i samotný proces vedoucí k uzavření této (bezesporu pro občany České republiky významné) mezivládní dohody. To zcela jistě mohou být argumenty, které jsou způsobitelné naplnit kritérium vhodnosti. Je nicméně rovněž třeba posoudit, zda poskytnutí předmětného návrhu (resp. konkrétních podmínek dohody) mohlo tento legitimní cíl ohrozit.

- [56] Aby se mohl touto otázkou soud relevantně zabývat, tak od žalovaného vyžádal předmětný návrh mezivládní dohody. Soud, jenž rozhoduje o žalobě, se totiž musí s požadovanou informací seznámit, aby mohl v plném rozsahu posoudit, zda konkrétní údaje obsažené v informaci vyžadují omezení či vyloučení práva na informace.
- [57] Z vyžádaného návrhu mezivládní dohody odeslaného Polské republice dne 14. 6. 2021 vyplývá, že tento kromě obecných smluvních náležitostí obsahuje i zcela konkrétní záležitosti, jako např. podmínky zpětvzetí žaloby ve věci C-121/21 či českou stranou požadované termíny pro vyřešení negativních vlivů těžební činnosti anebo velmi obsáhlý katalog smluvních pokut v případě porušení smlouvy. Z uvedeného stručného obsahu předmětné informace vyplývá, že její poskytnutí mohlo dle soudu žalovaným nastíněný legitimní cíl ohrozit. První kritérium testu proporcionality tak soud považuje za splněné.
- [58] Ke kritériu *potřebnosti* soud uvádí, že právní řád v daném případě nenabízí jiný institut, jak se požadované informace domoci, než žádost podle zákona č. 106/1999 Sb. Šetrnější či méně omezující opatření v této situaci soud z hlediska požadovaného cíle nespátřuje. Vzhledem k tomu, že institut práva na poskytnutí informace je zásadně vázán tím, zda povinný subjekt požadované informace poskytne či nikoliv, a pokud ano, poté v jakém rozsahu, tak má soud za to, že zde žádná alternativa, která by byla k omezenému právu šetrnější, neexistuje. I toto kritérium tak má soud za splněné, neboť rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informace v požadovaném rozsahu je jediným možným postupem v dané věci.
- [59] Ke kritériu *přiměřenosti v užším slova smyslu* soud uvádí, že i toto považuje za splněné, neboť správní orgány ve svých rozhodnutích (byť implicitně) posuzovaly, zda nepřevažuje v tomto případě právo na informace nad právem na ochranu požadované nové informace, resp. nad právem na ochranu informace, která se váže k výkonu zahraniční služby při ochraně zájmů České republiky a jejích občanů v zahraničí, tj. veřejný zájem nad možnou újmou způsobenou zveřejněním požadovaného návrhu.
- [60] V prvostupňovém rozhodnutí na str. 3 povinný subjekt uvedl, že mezivládní vyjednávání je velmi křehký a zároveň obtížný proces, přičemž sjednání předmětné dohody lze považovat za nejrychlejší a nejspolehlivější cestu k ochraně zájmů ČR a jejích občanů. Zároveň uznal, že výše uvedené důvody omezení práva na informace jsou formulovány jako fakultativní, proto zvažoval, zda veřejný zájem na „utajení“ informace brání jejímu zpřístupnění. A dospěl k závěru, že zpřístupnění požadavků jedné smluvní strany by mohlo ohrozit diskuzi účastníků vyjednávání, jejich vyjednávací pozici a v konečném důsledku též samotné sjednání mezivládní dohody.
- [61] Dle názoru soudu tak dospěl povinný subjekt ke správnému závěru, že veřejný zájem na nerušeném procesu vyjednávání a úspěšném uzavření předmětné mezivládní dohody má v daném případě přednost před právem na informace.
- [62] To vše platí zejména za situace, kdy cca po 8 měsících od žalobcovy žádosti o informace (pozn. soudu: žádost byla podána dne 16. 6. 2021) došlo dne 3. 2. 2022 k podpisu Dohody mezi vládou ČR a vládou Polské republiky o spolupráci k řešení vlivů těžební činnosti v povrchovém hnědouhelném dole Turów v Polské republice na území České republiky, která byla zveřejněna ve Sbírce mezinárodních smluv dne 10. 2. 2022 pod č. 1/2022 Sb.m.s. Omezení žalobcova práva na informace tak bylo pouze dočasné.
- [63] Doplnit pak ještě lze, že povinný subjekt v daném případě postupoval v souladu s ustanovením § 12 věta první zákona č. 106/1999 Sb., podle něhož „všechna omezení práva

na informace provede povinný subjekt tak, že poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon.“ Povinný subjekt v souladu s touto povinností žalobce upozornil na to, že veřejnost byla o procesu vyjednávání předmětné mezivládní dohody průběžně informována žalovaným (srov. <https://www.mzp.cz/cz/turow>) i Krajským úřadem Libereckého kraje.

- [64] Dle názoru soudu tak povinný subjekt neporušil princip proporcionality, neboť řádně a dostatečně zdůvodnil, proč veřejný zájem na neposkytnutí těchto informací převažuje nad právem žalobce na informace, a to zejména s ohledem na to, pro jaký cíl byl předmětný návrh vypracován. Napadená rozhodnutí tak soud nepovažuje za nepřezkoumatelná ve vztahu k uvedení legitimního důvodu, tj. k závěru správních orgánů, že neposkytnutí požadovaných informací je v projednávaném případě nezbytné, a rovněž ani ve vztahu k provedení testu proporcionality. Rozhodnutí správních orgánů obsahuje správní úvahu o existenci legitimního důvodu pro odmítnutí požadovaných informací, když v rozhodnutích správních orgánů jsou legitimní důvody označeny. Jakkoli si lze jistě představit odůvodnění podrobnější a detailnější, tak v daném případě dle soudu stručnost a jasnost úvah povinného subjektu a žalovaného nelze vyhodnotit jako nepřezkoumatelnost, jak namítal žalobce.
- [65] Závěrem soud uvádí, že nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí neshledal ani v tom, že by se ministr nevypořádal s rozkladovými námitkami žalobce. Jakkoliv se ministr ve svém rozhodnutí rozkladovými námitkami zabýval velice stručně, přičemž se v podstatné míře ztotožnil se závěry povinného subjektu, které jen mírně doplnil, tak tento postup bez dalšího nelze označit za porušení povinnosti rozkladového orgánu. Po prostudování obou správních rozhodnutí, které spolu tvoří jeden celek, soud totiž dospěl k závěru, že správní orgány reagovaly dostatečně a řádně na námitky a argumenty vznesené žalobcem.
- [66] Zdejší soud proto uzavírá, že i když je omezení práva na informace dané zákonem nutno vykládat restriktivně, tak v daném konkrétním případě neposkytnutím požadovaných informací nedošlo k vybočení z rámce zákonného omezení daného ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) a e) zákona č. 106/1999 Sb.
- [67] Ze všech shora uvedených důvodů proto soud neshledal žalobu důvodnou a podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl.
- [68] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.
- [69] S ohledem na zamítnutí žaloby pak nemohl být shledán důvodným ani návrh žalobce, aby soud povinnému subjektu nařídil požadované informace poskytnout, neboť pro tento postup nebyly naplněny podmínky dle ustanovení § 16 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

Shodu s prvopisem potvrzuje M. T., DiS.

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22. listopadu 2023

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu